

Jag ser tonerna bottna i min dotters ögon

Sov du lilla videung, än så är det vinter...

Vi upplever just nu, mitt i den vackraste sommaren, ändå en oändlig vinter. En förlamande dvala. Det är ett vakuum, som förvandlar våra öron till slumrande trumpeter och våra hjärtan till bultande, längtande lockrop ut i universum. Långa blickar utmed strandpromenaden och blyga vinkningar från balkonger och bakgårdar. Allt på behörigt avstånd.

En åldrad hand smeker darrande en dataskärm och vi talar hoppfullt om att snart ses igen. Barnbarn, älskade och nära. Den längtan är fylld av sommar och skratt, dans, musik och närhet. Men inget är som vanligt och allt är plötsligt ovisst. Grannar, fastläningar och öbor fylls av rädsla för det osynliga och ibland rusar vi iväg i den rädslan och säger sånt vi annars aldrig skulle sagt. Rädsla har den kraften. På ont och på gott.

Ibland bryts dock tystnaden av några toner från en gatumusikant eller i bilderna som kommer till oss genom etern. Vi upplever kulturen i sin grundform. Där den spränger sig fram för att den måste leva. Den måste skapas. Och vi andas in och minns hur vi vanligtvis oskuldsfullt förväntar oss ett dignande smörgåsbord av konst och kultur där vi nu upplever tystnad. Denna ö som brukar blomma av konserter, utställningar, barer och matupplevelser. Hur blir det nu? Vad händer nu? Vad gör vi? Vilka är vi när kulturen inte speglar oss i varann?

Är det nu vi kan höra vår egen musik som tydligast? Om vi verkligen lyssnar. Är det nu när det blommar här i min trädgård och naturen sprudlar genom mina fönster som

jag kan höra en orkester i varje vågskvalp från Östersjöns djup? Jag tänker att den slumrande kreativiteten kanske fått luft i sommar när den inte dränkts av måsten och tidsbrist. Är det ändå en gåva jag fått, en naturlig andningspaus som laddar om, andas in och inspirerar?

Här i min lilla bubbla i verkligheten är min röst förändrad efter året som gått. Lite sliten och trött efter bebis och nattvak klingar den just nu inte lika strålande i diskanten, men några dimensioner har också tillkommit i dess spektrum. Några erfarenheter rikare. Jag undrar när jag sjunger för den lilla om kvällen, hur drömmar ser ut för någon som bara är sju månader? Hon vet inte hur en björk ser ut eller hur ljungen doftar. Hon vet inte vad Corona är eller hur rädsla kan riva i själen. Jag ser hur tonerna bottnar i min dotters ögon och kanske är det just de som kommer färga hennes barnasjäl med minnen och styrkor hon tar med sig hela livet. En sång om den värld jag vill ge henne. En värld där pandemier går över och där det ur sorg föds något större, vackrare. En värld av musik, kreativitet, konst och kultur. En värld där kramar är en självklarhet och där vi närmar oss varandra. Utan rädsla. Det är den viktigaste sången jag kan sjunga just nu.

Karina Kampe,
sångerska, låtskrivare & coach

ROXYS KULTURTIPS!

ANNIKA & CO

FEHLING

MAGASINET KÖK & BAR

Färösund, vid färjan

Torsdag 13 augusti kl. 18.00

VÄLKOMNA!